

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne ze dne 31. 1. 2007, č. j. 3 Cad 43/2006 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Dagmar Dřimalové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného Magistrátu hl. m. Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví ze dne 26. 4. 2006, č. j. MHMP 77007/2006, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru sociálních věcí ze dne 31. 1. 2006, č. j. MCP6 03494/2006 OSV/Kam, R/OSPP/00050/2006, o snížení měsíčně se opakující dávky sociální péče z částky 356 Kč na částku 153 Kč s účinností od 1. 12. 2005.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo opřeno o ustanovení § 96 odst. 3 a 4 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů a o ust. § 4 odst. 3 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Žalobci byla původně rozhodnutím ze dne 1. 12. 2005, č. j. Soc/05/N/4894, přiznána měsíčně se opakující dávka sociální péče ve výši

356 Kč, ovšem dne 9. 1. 2006 předložil doklady o nákladech na ubytování v době od 22. 12. 2005 do 2. 1. 2006 za dvě osoby z důvodů turistiky. Při jednání pak do protokolu uvedl, že přebývá v bytě v P., O. 43 a k tomu žádné doklady o nákladech na ubytování nepředložil.

Odvolací rozhodnutí žalovaného obsahuje odkaz na právní úpravu rozhodnou pro výpočet dávky sociální péče a hodnocení dokladů předložených k doložení nákladů za ubytování v měsíci lednu 2006 a dokladu ze dne 23. 12. 2005. Žalovaný z nich nedovodil, že by se jednalo o nezbytné výdaje na domácnost.

Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel opřel o tvrzení, že doklad vystavený dne 23. 12. 2006 obsahuje razítko s textem „Vojenská ubytovna KJŽ“, z čehož je patrné, že se jednalo o platbu spojenou s ubytováním. Závěr žalovaného označil za založený na skutkově vadném závěru a za odporující spisu. Odvolací orgán neprovedl navržený důkaz jako neúčelný, aniž tento závěr odůvodnil. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádali s jeho vyjádřením ze dne 16. 1. 2006 odkazujícím na předchozí stanovisko v odvolání ze dne 13. 9. 2005. Rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, navrhl zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Městský soud v napadeném rozsudku odkázal na rozhodnou právní úpravu a omezil předmět sporu na otázku uznání částky potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost žalobce. Žalovaný uznal za oprávněnou částku 825,50 Kč a nikoliv další částku 1897 Kč doloženou příjmovým dokladem ze dne 23. 12. 2005. Městský soud shodně s ním uzavřel, že tento doklad neprokazuje úhradu nákladů za ubytování, ale jedná se o náklady na turistiky, což je podpořeno nejen obsahem dokladu, ale i vyjádřením žalobce ve správním řízení. Účel této turistiky pak označil soud za zcela nerozhodný. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů městský soud shledal přezkoumatelnými a zákonnými.

Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že závěry soudu jsou ve zjevném rozporu s obsahem správního spisu. Na rozhodném dokladu je v záhlaví uvedeno, že byl vystaven vojenskou ubytovnou a ze společného slovního kořene se slovem „ubytování“ měl soud dospět k závěru, že se nemůže jednat o nic jiného, než o platbu za ubytování. Pokud tak soud neučinil, porušil ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stejnou vadou je závěr soudu o stěžovatelově tvrzení o turistickém účelu ubytování; nic takového nikdy neprohlásil. Městský soud se dopustil i vadného právního posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pokud pro něho nebyl rozhodný důvod turistiky spočívající v osobní hygieně. Na ubytovnu necestoval za účelem poznávání pamětihodností či setkávání s lidmi, ale za účelem osobní hygieny, vyprání a podobných základních potřeb. Nakonec stěžovatel v rozsudku městského soudu postrádá řádné vypořádání se s procesními námitkami uplatněnými žalobou vůči správním rozhodnutím obou stupňů. Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje zejména na ust. § 4 odst. 3 zákona č. 482/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se při stanovení dávky přihlíží k životnímu minimu a ke skutečným odůvodněným nezbytným nákladům na domácnost posuzované osoby. Stěžovatel však v řízení doložil náklady spojené s turistikou, nikoliv s náklady na ubytování. Sám uvedl, že přebývá v bytě v P., O. 43 a skutečnost, že v tomto bytě není elektrický proud, nezakládá právo na úhradu nákladů spojených s cestováním a nocováním na ubytovnách. Účelem poskytování sociálních dávek je řešení nezbytných potřeb a nelze z nich hradit náklady přesahující skutečnou a nezbytnou potřebu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel v doplnění, podaném na základě výzvy městského soudu k odstranění vad kasační stížnosti, vytýká tomuto soudu nekonkrétnost výzvy, poukazuje na skutečnost, že jeho kasační stížnost zákonným požadavkům dostojí, odkazuje na její obsah a opakuje návrh na rozhodnutí.

Proto Nejvyšší správní soud předně zkoumal, zda kasační stížnost netrpí vadami bránícími jejímu projednání. Je pravdou, že výzva městského soudu ze dne 25. 6. 2007 je velmi obecná; pouze shrnuje, jaké náležitosti podle zákona má kasační stížnost mít, aniž specifikuje, kterou z nich v podání stěžovatele soud postrádá. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně. Kasační stížnost v daném případě obsahuje jak obecné náležitosti, tak i náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. Je z ní dostatečně zřejmé kdo a jaké soudní rozhodnutí napadá, kdy bylo stěžovateli doručeno, v čem stěžovatel spatřuje pochybení soudu, které kasační důvody namítá a jakého rozhodnutí se domáhá. Kasační stížnost tak lze věcně projednat.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Stěžovatel výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem*), a v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*). Mimo to, aniž stěžovatel výslovně označil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., fakticky ho rovněž uplatňuje tvrzením o nedostatečném rozsudku spočívajících v řádném nevypořádání žalobních námitek směřujících proti procesnímu postupu správních orgánů.

Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí by jistě musela městský soud vést k jejich zrušení a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí stěžovatel viděl v jejich rozporu s obsahem spisu a v nedostatku důvodů; konkrétně u rozhodnutí žalovaného v nevypořádání se s vyjádřením stěžovatele odkazujícím na jiné své odvolání.

Městský soud je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními body, nad jejich rámec je oprávněn zohlednit pouze nicotnost rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Správní orgány v projednávané věci rozhodovaly o snížení měsíčně se opakující dávky sociální péče. Spis obsahuje výzvu správního orgánu ze dne 5. 1. 2006 k doložení nákladů spojených s bydlením za měsíc prosinec 2005. Tato výzva koresponduje zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 106 zákona č. 100/1988 Sb., o sociální péči, v rozhodném znění. Na to byla dne 9. 1. 2006 do spisu založena kopie čtyř příjmových pokladních dokladů, a to ze dne 2. 12. 2005 (vystaven VUSS Brno za ubytování ve dnech 2 - 6. 12. 2005), ze dne 9. 12. 2005 (stvrzenka vojenského útvaru, který není identifikován, za ubytování za tři noci), ze dne 16. 12. 2005 (vystaven Vojenskou ubytovnou KJŽ - Liberec za ubytování od 16. 12. do 19. 12. 2005), a ze dne 23. 12. 2005 (vystaven Vojenskou ubytovnou KJŽ - Liberec za ubytování od 22. 12. do 2. 1. 2006); ve všech případech byly účtované částky přijaty od E. P., rtm. let. v.v. za ubytování její a jejího syna V. Tyto doklady předal stěžovatel při jednání, o němž byl pořízen protokol, do něhož uvedl, že „se k tomu již nebude vyjadřovat“. Dne 16. 1. 2006 bylo zahájeno řízení o snížení dávky od 1. 12. 2005. V protokolu je uvedeno, že po seznámení se zahájením řízení a poskytnutím možnosti k vyjádření k podkladům, vznesl pan P. dotaz na zákonný důvod

neuznání jeho dokladů a bylo mu odpovězeno, že má být k obývání v Praze. Jiné vyjádření neučinil. V protokole o ústním jednání ze dne 30. 1. 2006 je uvedeno vyjádření stěžovatele, že se k věci nebude vyjadřovat, pokud nebudou jeho doklady uznány a pokud nebude přihlíženo k dokladům založeným v dokumentaci k předchozím měsícům. Dále uvedl, že přenocovává v bytě na adrese P., O. 43. Současně byly založeny do spisu doklady k ubytování za leden 2006. Rozhodnutí ze dne 31. 1. 2006 napadl stěžovatel odvoláním odkazujícím na jiné odvolání z 5. 10. 2005 a zopakoval, že o tom, jaké údaje budou uvedeny na dokladech rozhoduje velitel posádky a vyplňuje je recepční; ubytovny totiž nejsou určeny k dlouhodobému ubytování jiných osob, než vojáků z povolání. Rovněž opakovaně vysvětloval, že tam dojíždí za účelem osobní hygieny, vyprání šatstva, přípravy jídla a v zimním období zejména kvůli omezení pobytu v klimaticky nevyhovujících podmínkách přístřeší bez elektrické energie, nehledě na požadavek kulturního stravení vánočních svátků. Proto účel ubytování uvedený na dokladech neodpovídá plně účelu, pro který v ubytovnách pobývá. K ověření nezbytnosti nezavadného ubytování navrhl vyžádání zprávy od nutriční ambulance VFN, kde se léčí.

Žalovaný v odvolacím rozhodnutí, kromě již výše uvedeného, odmítl provedení navrženého důkazu jako neúčelného pro posouzení věci a doklady označil za neprokazující náklady na ubytování.

Nelze stěžovateli přisvědčit v tvrzení, že by se žalovaný opomněl vypořádat s některou z odvolacích námitek a že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Toto rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se vypořádává s veškerými podklady a hodnotí je v souladu s rozhodnou právní úpravou. Taková rozhodnutí odpovídají požadavkům vyplývajícím z ust. § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který je v tomto řízení procesním předpisem (§ 126 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení). Odvolání proti správnímu rozhodnutí ve smyslu § 81 a násl. správního řádu směřující proti konkrétnímu rozhodnutí má obsahovat výslovné výtky, z jejichž hlediska požaduje odvolatel posouzení napadeného rozhodnutí. Nelze v něm tedy účinně odkazovat na obsah odvolání podaného v jiné, předchozí věci. To však není v daném případě rozhodné, neboť stěžovatel v odvolání sice odkázal na obsah odvolání podaného v jiné jeho věci, ale současně odvolací námitky výslovně specifikoval. Neprovedl-li žalovaný důkaz lékařskou zprávou a uvedl, že ji nepovažuje za rozhodující z hlediska obsahu předložených dokladů; v tom s ním lze souhlasit. Není natolik rozhodné, že zprávu od svého ošetřujícího lékaře mohl stěžovatel v řízení předložit sám, ale rozhodné je zejména to, že ani nezbytnost kvalitnějšího bydlení by nezměnila charakter předložených dokladů. Správní orgány obou stupňů měly v řízení k dispozici podklady předložené stěžovatelem a jeho opakované vyjádření, jehož obsah byl plně na jeho vůli. S ohledem na charakter rozhodnutí, jde o podklady zcela dostačující pro rozhodnutí ve věci a rozhodnutí také z těchto podkladů vychází. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24. 10. 2007, č. j. 6 Ads 76/2007 - 70: *Žadatel o dávku sociální péče (zákon č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti) je povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši a výplatu, mj. tedy výši nákladů na domácnost. Těto povinnosti tvrdit, jaké náklady jsou spojeny s vedením jeho domácnosti a předložit k tomu důkazy, se nemůže zbavit poukazem na poučovací povinnost správního orgánu ve vztahu k pojmu „náklady na domácnost“.* V daném případě není dán tvrzený rozpor rozhodnutí s obsahem spisu. Námitky proti důvodům rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a výtky proti jejich procesnímu postupu jsou spíše vyjádřením nesouhlasu s výsledkem hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Před posouzením správnosti právních závěrů je třeba se zabývat i přezkoumatelností rozsudku městského soudu. Stěžovatel namítá nedostatky ve vypořádání žalobních námitek. Je pravdou, že v žalobě poukazoval na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek

důvodů a opomenutí vyjádření z 16. 1. 2006 odkazující na stanovisko v odvolání z 13. 9. 2005. Městský soud k tomu v důvodech svého rozsudku uvedl, že správní rozhodnutí odpovídají ust. § 68 odst. 3 správního řádu, stejně tak jako procesní postup. Soud ve dvou krátkých odstavcích, a tedy skutečně poměrně stručně, zhodnotil dodržení procesního postupu a náležitostí rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však nedospěl k závěru, že by se tím jeho rozhodnutí stalo nepřezkoumatelným. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu tohoto soudu. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (zveřejněno in Sb. NSS pod č. 133/2004) stojí: *Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.* Rozsudek městského soudu není natolik vadným, aby bylo třeba ho pro stručnost vypořádání procesních námitek zrušit, zejména je-li zřejmé, že jeho hodnocení bylo správné. Jen na okraj lze poznamenat, že ve vyjádření ze dne 16. 1. 2006 stěžovatel na žádné předchozí odvolání neodkazoval, učinil tak až v odvolání ze dne 18. 2. 2006, kde ovšem odkazoval na předchozí odvolání ze dne 5. 10. 2006. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž naplněn není.

Zbývá tak posoudit námitku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy správnost právního posouzení věci. Stěžovatel nečiní sporným užití právních předpisů ani způsob výpočtu dávky. Za nesprávné považuje výhradně posouzení dokladu z 23. 12. 2005, který podle jeho názoru prokazuje vynaložení nákladů za ubytování v měsíci prosinci 2005.

Lze tedy jen zcela stručně odkázat na ust. § 90 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, z něhož plyne nárok na dávky občanům potřebujícím zvláštní pomoc, na jeho ust. § 94 o podmínkách vzniku nároku i na ust. § 96 odst. 3 a 4, podle něhož byla dávka v daném případě snížena.

Stejně tak není pochyb o užití a znění rozhodných ustanovení zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle jeho § 4 odst. 1 se občan, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona, poskytuje jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost (...). Podle § 4 odst. 3 téhož zákona se při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob), k výši příjmu a k majetkovým poměrům.

Rozhodující je posouzení, zda částku 1897 Kč, jejíž vynaložení bylo dokladováno stěžovatelem v průběhu správního řízení, lze uznat jako součást nezbytných výdajů na domácnost. Nezbytnými náklady na domácnost je třeba rozumět takové náklady, bez nichž by domácnost nemohla existovat. Takovými náklady jistě jsou i náklady na bydlení či jiné ubytování. Nejsou však totožné s náklady běžnými, natož s náklady zbytnými. Smyslem sociální pomoci státu je zajistit podmínky nutné pro zajištění základních potřeb občanovi, který toho není schopen sám. Pokud byl stěžovatelem v průběhu řízení zmíněn náleží Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 544/2000, v němž tento soud zaujal mj. názor, že výkon práva na bydlení není jen užíváním vymezené technicko-stavební plochy, ale také uspokojováním potřeb bydlení, které nespočívají jen v přenocování, ale v celém komplexu zajišťování potřeb člověka v jeho materiální i duševní rovině, je třeba uvést, že tento výklad se vztahuje k výkladu pojmu „byt“ v souvislosti s přechodem práva k bytu ve smyslu § 706 občanského zákoníku

č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Zákon o sociální potřebnosti však, jak výše uvedeno, zajišťuje potřebnému občanovi dávku na úhradu nezbytných výdajů spojených s domácností. Lze přisvědčit stěžovateli, že součástí domácnosti (bydlení) je i možnost osobní hygieny a praní prádla. Stěžovatel v řízení tyto náklady prokazoval za měsíc prosinec 2005 čtyřmi doklady za ubytování, z nichž spor vede ohledně uznání dokladu ze dne 23. 12. 2005 vystaveného Vojenskou ubytovnou KJŽ Liberec za ubytování ve dnech 22. 12. 2005 - 2. 1. 2006. Z dokladů je zřejmé, že v měsíci prosinci 2005 strávil na různých vojenských ubytovnách celkem 22 dnů (při neprůkaznosti jednoho z dokladů). Není rozhodný společný slovní základ slov „ubytovna“ a „ubytování“. Nikdo nepopírá, že stěžovatel v označené době na této ubytovně se svou matkou ubytován byl, lze však úspěšně pochybovat o tom, že na ní (či na ostatních) měl svou domácnost. Vzhledem k tomu, že podle vlastního tvrzení měl možnost pobytu na konkrétní adrese v Praze a také tam přebýval, pak skutečnost, že v tomto bytě nebyl elektrický proud, nemůže učinit nezbytnými náklady na ubytování v ubytovnách po republice a lze přisvědčit žalovanému i městskému soudu, které doklady hodnotili jako doklady k turistickým pobytům; resp. s ohledem na to, že stěžovatel činí sporným pouze neuznání jednoho z dokladů, že takto hodnotili pobyt na vojenské ubytovně v době od 22. 12. 2005 do 2. 1. 2006. Není tak naplněna ani kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Odměna náleží za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání soudu ve věci samé), tj. 2 x 2 100 Kč a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna v celkové výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu